

Dömdödöm

Ági néni, a bábszakkör vezetője, minden évben megfenyeget minket, hogy jövőre nyugdíjba megy, úgy éljen, mert azt a cirkuszt, amit a próbák alatt rendezünk, ő már nem bírja.

Tehetek én róla, hogy az első próbák rendre veszekedésbe torkollnak? Tehetek én arról, hogy mióta az eszemet tudom (kábé kilenc éve), világletemben Dömdödöm akartam lenni a bábszakkör előadásán?! Dömdödöm szövege a legkönnyebb, ráadásul ő mondja a legjobbakat. Tehetek én arról, hogy majdnem mindenki Dömdödömöt akarja játszani?

Aztán mégis csak Zoli lett Dömdödöm, mert az én kezem még kicsi volt a bábhoz, és szegény Dömdödöm feje állandóan lelógott, mintha búsulna, és akkor Ági néni azt mondta, ez így nem megy, hogy néz ki már az egész, és abban maradtunk, hogy majd jövőre én játszom Dömdödömöt, akorra talán nagyobb lesz a kezem, és addig játsszam Ló Szerafint. Karcsinak ez nem tetszett, mert ő akart Ló Szerafin lenni, de ő már kinötte azt a bábót, ezért Nagy Zoárd, a lépegető fenyőfa szerepét kapta. Karcsi nem akart fenyőfa lenni. Hogy játsszon el egy fát, morogta, hiszen még nem látott

fát szavalni, és egyáltalán: hetente jár lovagolni, így a lovakhoz sokkal jobban ért, mint a fákhhoz. Ezen kívül még az történt, hogy Mari inkább Mikkamakka akart lenni, akit Dia játszik, Dia pedig Aromó akart lenni, akit Mari játszik.

Amikor idáig jutottunk a próbán, Ági néni valami csúnya dolgot mondott. Hogy velünk nagyon *frusztráló* bábelőadást csinálni, és jövőre nyugdíjba megy, mert ami sok, az sok. Könnyű neki, ő már annyi idős, de én mikor mehetek nyugdíjba, mi?! Nekem hányszor kell végigcsinálnom ezt az egészet? (Anyával egyik este kiszámoltuk, legalább ötvenszer.)

Addig minden évben ez lesz: veszekszünk a szerepeken, aztán elfelejtjük a szöveget, a sorrendet, néha leszakad a festett háttér, amit Béla bácsi rosszul rakott fel, pár hétig mindenki hiányzik az influenzajárvány miatt, de valahogy végül mégis csak előadjuk a darabot, és óriási sikerünk lesz, és mindenki tapsol. Ági néni végül mégsem megy nyugdíjba. A következő évben pedig újratekadjuk az egészet, és egyszer majd talán, végre valahára, én lehetek Dömdödöm.

SMEKKA SÁNDOR